

Arkamdan Seslenirken Tanrı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Mart 2024

Yorgun bir tümlecin damarına bastım tutkuyla zikrettiğimi fikrim b/ellediğim kadar yorgun ve bitik bir o kadar elden bırakmadığım tevazu gel gör ki: onurum nasıl ki önden gidendi siz peşinden duygularımı tamir etmenin de en güzel yolu ve güzergâhı elbet kendimi sevmekten geçerken de kendime ve işte kavuşulası frapan bir mutluluk ve delicesine sevgi boşa harcadığım zaman ve Tanrı ise arkamdan seslenen:

“Unut sadece unut mademki umut saklı hayallerinde...”

Düşümün kovuğundan taşan bir isyan bir b/aşka yol açan acının emaresi söküklerin tamiri ve işte yüreğim delicesine saplarken acısını öfkesini o beyaz zemine arzı endam eden o gaipten gelen coşkuyla kendimi kucaklamanın da çoktan gelip geçmişken zamanı.

Hep de zamandan dert yandığım ve aman, demeden yol ayrımında kimse ruhumu tartaklayan ve işte sözcüklerin cilvesi imgelerin esintisi düşmek bilmezken yakamdan nasıl oluyorsa artık, “aşkın ibaresi.” Bir mildi ki önümde uzanan.

Bir mim ruhumu saran.

Mimlendiğim neydi tükenen duyguların yanında ve işte ş/aşkın bir mim sanatçısı iken kalemim, keyfe keder yazmadığım bir o kadar aşıkâr.

Ünlenmiş beşer.

Namı almış yürümüş bir kere.

İmleci kayıp bir zafer:

Bense sonsuzluğun sönmeyen ferine müptela.

Ayracım ve de:

Bir şiir daha dikmeli iken en tepeye ve rica üzerine değil ilhamın estiği minvalde coşkuyla tutkuyla yazdığım kadar tutulan nutku dünün ve tükenen sabrımınla deşerken yüreğimi dalaşan zalime taviz vermeden sektiğim bir minvalde kendime kavuşmanın kaydı ve zaferi...

Şimdimi tehir ettim bir iyelik zamirinden daha firar ettim sefil bedenimden ötesi bir yolculuk iken hayalimdeki mizansen ve sanrılar ülkesi ruhumu kanatan coğrafyasında hüznün hazır ola yaşamanın da müdavimi iken muadili olduğum hüznün bitmek bilmeyen saltanatı...

Kırağı çalan bir duygunun peşindeyim ya da tam tersi

İçimi kolladığım kadar korkuyorum ölümün diklendiği bir günü bir hayatı alabildiğine uzaklaştırıyorum.

Her tırnak açtığımda simli bir oje ile boyuyorum semayı.

Bir imleç şaşkınlığında kök saldıığım yerkürenin azıcık uzağında belki de bir kapı aralığından çıkıp kaçmak istiyorum yaşadığım hayattan ve bir adım sonrası yüklendiğim kadar hayalleri ve eski neşemi yeniden göç etmek istiyorum çok farklı bir bedende algılarımın kutsandığı bellekte topladığım kayıtlardan örüyorum yarınları.

Ruhumu dans kaldıran hüznün alabildiğine de sürdüğü sefası.

Cefadan yana temkinle yaklaştığım insanlar ve tedbir koyduğum yüreğim de bir daha düşmesin diye

aşka...

Nefesimi tutuyorum.

Yenik düşmemek adına nefsimi tortulu bir göğün semaisi.

Yanık kelamın da diyetini öderken baş veren umudun coşkulu sesi.

Renklerse içtimada.

Hangi rengin müdavimi isem karanlığın gönül çeldiği.

Hangi ruh halinde yaşadığım da değil çok başka bir boyuta konmanın da hayalini kurarken ve gecenin köründe kordan heceler uykumu delerken ve zırnık vermediğim asla da önemsemediğim içimdeki yaralı çocuğun hüznünü sağaltamadığımdan mıdır ne sağdıcım bildiğim kalemi diklemesine saplıyorum A4 kâğıdın öncüsü iken zamkla yapışan bir dip notu ekliyorum hayat hikâyemin tam da altına.

Tekbir getiren sesler.

Takriben kaç ışık yılı uzağında isem kendimin.

Top tüfek kuşandığım ve kaç cephede mücadele verdiğimin ertesi caka satan gölgelerden işkilleniyorum.

Zaman hoyrat.

Rüzgâr hayta.

Sıfatlar acı ile yükümlü.

Yalnızlığın da bir kere verildi mi hükmü...

Geçersiz kılındığım bir mecradayım sanırım ben ve hayallerim ve diplomalarım zaman aşımına uğradı.

Elimden kayıp giden hayatın taslağına sığınıp yeni bir hayat diliyorum evrenden evladiyelik bir köprü kurmak adına dünümle günümden ayrışan hüznün kerrat cetvelinde yeter ki çoğalmasın acılar elbet yarınlara Allah kerim...